

gaar gennem honorarlønnede Kasseinspektører fra Justitsministeriet, medens den særlige Revision af Afgiftsberegningen sker ved en af Finansministeren valgt Embedsmand.

Den Bestemmelse, jeg derefter skal henvende Opmærksomheden paa, og som utvivlsomt er den vigtigste i Forslaget, er Bestemmelsen i § 7 om Sikkerhedsstillelse. Der mente Justitsministeriet egentlig, at Hovedregelen burde være den, at Sikkerhedsstillelse altid burde finde Sted, kun herved havde man i Virkeligheden den fornødne Garanti baade for Fordringshavere og for Arvinger. I Justitsministeriet mente man, at hvis der skal være Adgang til at undlade Sikkerhedsstillelse, burde den være betinget af, at der forelaa Samtykke fra alle, herunder ogsaa Legatarer, hvis Interesser overhovedet kunde berøres af, at der stilledes Sikkerhed. Imidlertid var det ikke muligt i Landstinget at trænge igennem med saa vidtgaaende Synspunkter; der blev i Landstingsudvalget gjort gældende, at der burde kunne meddeles Afkald paa Sikkerhedsstillelse af Arveladeren selv ved Testamente, for saa vidt der da var Tale om Ikke-Tvangsarv. Herimod indvendte jeg, at en ubetinget Regel i saa Henseende var betænkelig allerede af den Grund, at Testamentets Affattelse kunde ligge langt tilbage i Tiden og Forholdene siden da være stærkt forandret. Derhos gjorde jeg gældende, at man gennem en ubetinget Ret til Afkald for Arveladeren efterhaanden kunde komme til at undergrave Lovens Formaal, idet man kunde risikere, at der gennem Sagførerne blev trykt Testamenter, Skemaer og Formularer o. s. v., saa at det blev en ren Formalitet at fratage Kravet om Sikkerhedsstillelse. Landstingsudvalget vilde imidlertid ikke bøje sig for disse Betænkeligheder, uden for saa vidt som man enedes om, at selv om der forelaa et saadant Afkald, skulde den tilsynsførende Myndighed have Ret til at kræve Sikkerhedsstillelse, naar den fandt Anledning dertil, og det blev altsaa det endelige Resultat af Landstingsforhandlingen med Hensyn til § 7.

Endnu skal jeg kun gøre opmærksom paa Bestemmelsen i § 13, hvorefter den Afgift, der skal erlægges af Boet, formentlig vil være mere end tilstrækkelig til at betale de Udgifter, Tilsynet i øvrigt foranlediger, saa at denne Lov skulde hvile i sig selv og ikke medføre Udgifter for Statskassen.

Under Hensyn til de beklagelige Begivenheder, som jeg før antydede har fundet Sted i de senere Aar, og som — med Rette — har gjort Befolkningen utryg ved den

gældende Ordning, maa jeg lægge megen Vægt paa at faa gennemført Forslag til Lov om Tilsyn med Eksekutorboer i Aar. Jeg skal derfor tillade mig at anbefale dette Lovforslag til en hurtig og velvillig Behandling ogsaa i dette høje Ting.

Hans Rasmussen: Hvis man kunde erfare noget om Stemningen ude omkring i Landet angaaende den foreliggende Sag, tror jeg, at der rundt omkring fra vilde lyde en enstemmig Tilslutning med Hensyn til det ønskelige i snarest muligt at komme til et Resultat vedrørende Ordningen af dette Anliggende, der igennem Aarene ved forskellige Lejligheder har givet Anledning til Forhandlinger her paa Rigsdagen. Forholdet er jo det, at man Landet over føler, at der mangler noget til Betryggelse af de Forhold, der her er Tale om. Der sidder rundt om i Landet en Mængde Mennesker, der har smertelige Erfaringer fra de kedelige Tilfælde, hvor en Eksekutor har vist sig ikke at være i Stand til at varetage den Opgave, han har paataget sig, paa en saadan Maade, at berettigede Interesser ikke lider Skade derved. Der trænges til en Ordning paa dette Omraade. Det, der er nødvendigt, er en Lovgivning, der tilsigter, at Behandlingen af Boer fremmes paa forsvarelig Maade, og at der skabes Sikkerhed for, at Boernes Midler stadig er til Stede. Det er for øvrigt ogsaa det glædelige ved Sagen, saaledes som den nu foreligger, at her mødes den almindelige Befolknings Ønske med et Ønske fra Repræsentanter fra Sagførerstanden, den Stand, i hvilken der har vist sig at være Elementer, som ikke kunde modstaa Fristelsen til at drage privat Fordel af de Bomidler, de var sat til at bestyre. Min Gruppe hilser med Taknemmelighed Fremkomsten af dette Lovforslag, og vi vil gerne være med til at give det en hurtig og velvillig Behandling i dette høje Ting, idet vi i Overensstemmelse med den højtærede Justitsminister ønsker, at der inden Rigsdagssamlingens Slutning maa være tilvejebragt en Lov paa dette Omraade.

Jeg skal ikke fordybe mig i Enkeltheder eller i Lovforslagets forskellige Paragraffer, men jeg kan dog ikke undlade at udtale nogen Betænkelighed med Hensyn til § 7, hvor der er Tale om Sikkerhedsstillelse. Det forekommer mig, at denne Paragraf burde have været affattet saaledes, at der i alle Tilfælde skulde ske Sikkerhedsstillelse. Det kan befrygtes, at den Adgang, der her gives til at undlade at stille Sikkerhed, vil medføre, at Folk fristes til